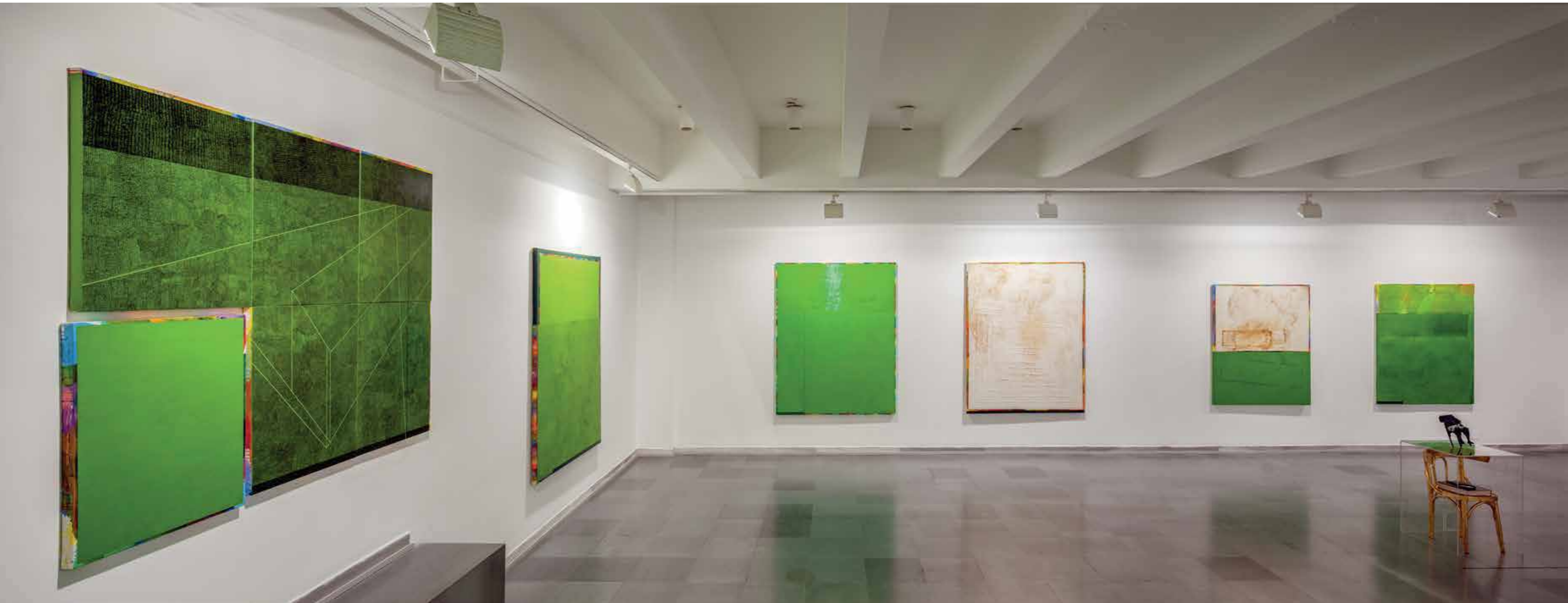

SiS

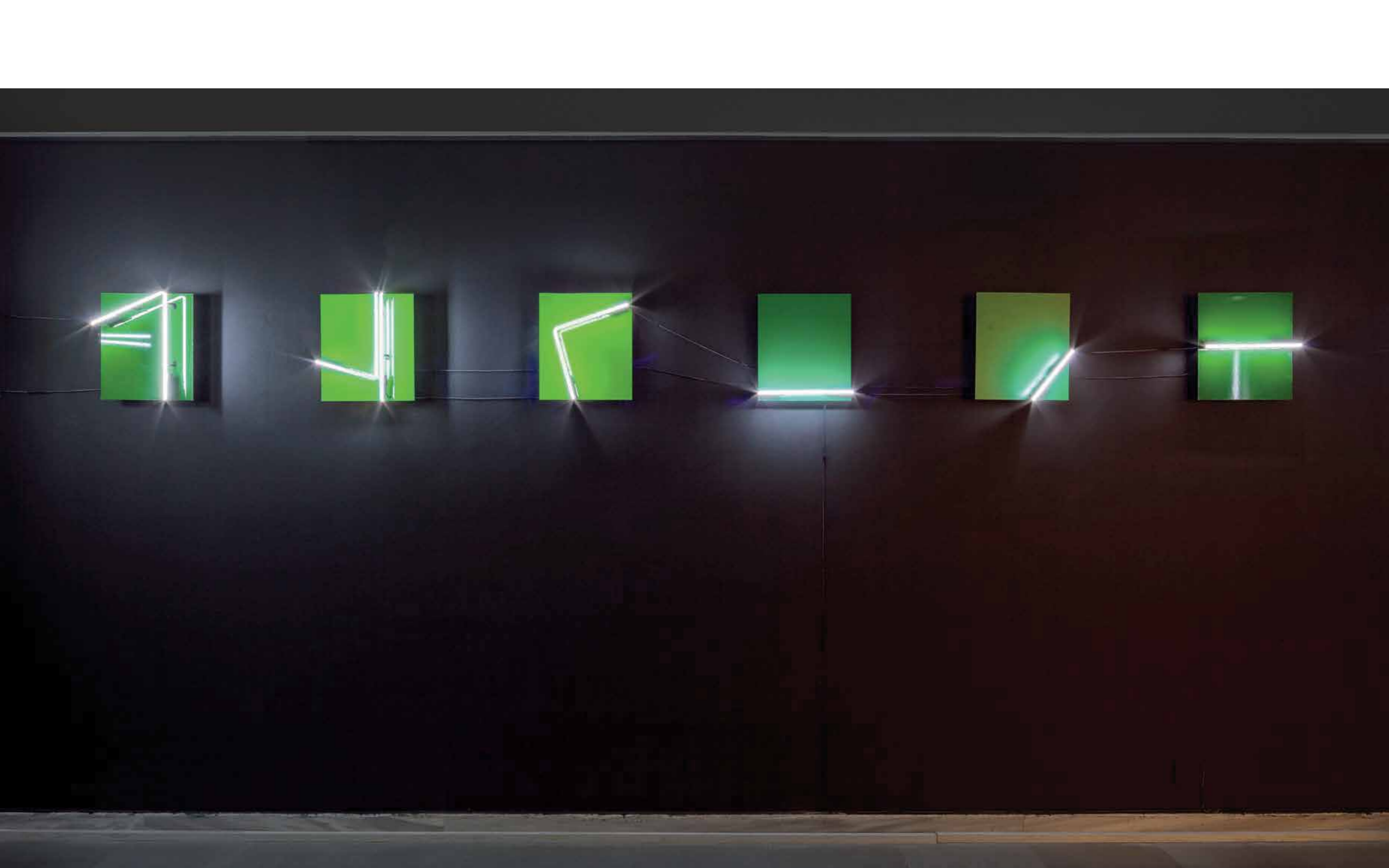
DEVABİL KARA

SiS
DEVABİL KARA

Sis / Fog, 2018

Sis / Fog, 2018

Dilin Söyleyemedikleri / The Incommunicables
Valide-i Atik Külliyesi, 2009

Sisin esrarı: sessiz duyumsama

Yukarıdan aşağıya yapılan bir uğraş olan arkeolojide, üzerinde bulunduğumuz toprak sıfır kabul edilir. Bu sıfır şu anda bulunduğumuz kod, hareket noktamızdır. Buradan başlayarak gerçekleştirdiğimiz her eylemi 'inmek' fiiliyle karşılayabiliriz. Nereye mi inmek? Var oluşumuzun, inançlarımızın, bildiklerimizimizin, gündelik hayatlarımızın ilk hallerine doğru inmek. Bu uğraşı kıymetli kılan bulunduğumuz hali, halleri yani şimdiyi anlamak/anlamlandırmaktır. Bu anlama/anlamlandırma, mekân ve zamanın ölçülebilir özellikte olmasıyla mümkündür. Bilincimiz bu sayede nesnelere arasındaki yakınlık - uzaklık, sığlık - derinlik gibi ilişkileri belirler. Görüntünün sonsuzluğu, alımlayan tarafından bir düzene koyulur. Arkeoloji de insan elinden çıkmış nesnelere; insan kabulü olan (kronolojik) zamanda yerini bulma veya ona bir alan açmadır.

Çoğu çalışmada bir kazıbilimci gibi hareket ederek yapıtlar ortaya koyan ressam Devabil Kara'nın bir bilimsel yöntemi neden ve nasıl bir sanat eserinin konusu yaptığına birkaç açıklaması vardır. Bunun öncelikli nedeni belirli bir yerin belirlenebilir bütün zamanlarını aynı bütün içinde ortaya çıkarmaktır. Buradan ele geçen nesnelere tek tek ortaya koymaktansa bunları uzunca bir süre oldukları halle gösterme isteğidir. Hatırlanacağı gibi Devabil Kara'nın "4. Katman" sergisindeki yapıtlarında açtığı alanlar bize uzun ve uzak bir geçmiş sunmakla kalmaz, o bize bir fosille şimdide kurduğumuz bir ilişki de sunar. Böylece bir zamanlar var olanın kanıtı, izleyicinin de kanıtı haline gelir.

İnsan için bellek öznel anlamda kendi deneyimleriyle sınırlıdır. Topraksa bütün insanlığın ortak belleği olarak düşünüldüğünde bu sınır daha geniş aralıklarla düşünülebilmektedir. Devabil Kara'nın bu ortak bellekten payına düşenleri işlemesi ve tekrar kamuoyuna sunması özellikle "kareli alanda kazı"da kendini gösteriyor. Bir arkeolojik yöntem olan kareleme metodu, bütün bir alanı belirli ölçülerle karelere bölme ve her kareye bir isim vermektir. Böylece hedeflenen parça bütün ilişkisi kurmak olduğu kadar, ele geçirilen buluntuların katmanlar içinde yerini anlamada gözetilen hedeflerden biridir. Bu yöntemin kendisi şimdide geliştirildiği gibi uygulanması bütün zamanları kapsamaktadır.

Geçmişin İzleri Şimdinin Gölgesi

"Bir ressam, gölgelerde ve çıkıntılarda kimbilir bizlerin göremediğimiz neleri görür!"

-Cicero

Devabil Kara, arkeoloji bilimi ve onun yöntemleriyle kurduğu ilişkiden bu noktadan sonra ayrılır. Geçmişin anlamlandırılması ve şimdide olan katkısı üzerinde durmaz. Geçmişin ve onun kanıtlarının kültürel, siyasi, sosyolojik ve toplumsal anlamlarını hesaba katmaz. Çünkü anlam, üretim pratiğinin bir sonucu değildir. Onun için önemli olan nesnelere zaman ve uzaydaki karmaşık ilişkisi sonucunda ortaya çıkan izleri ve gölgeleridir. Geçmişin izleri-

Dilin Söyleyemedikleri / The Incommunicables
Valide-i Atik Külliyesi, 2009

“Size anlatmak istediğim daha gizemlidir, varlığın köklerine, duyuların ele gelmeyen kaynağına karışmıştır.”

(J. Gasquet, Cézanne, ithaf cümlesi)

nin şimdinin gölgesinde boy verme süresidir. Zamanın tortusunun nesnelerin üzerini örtmesidir. Tozdur. Sürekli değişim ve hareketin nesneyle olan ilişkisinin belleğimizin kuytularında yankılanmasıdır. En nihayetinde denilebilir ki nesnenin belleğidir. Devabil Kara nesnelere böyle algılamakla Bergson’cu zaman anlayışına yaklaşır. Sürekli geçmişin hareket ve oluş halinde şimdide var olma durumu eserlerinin ve sergilerinin ana izleğini oluşturur diyebiliriz. Hatta ilk dönem çalışmalarında geçmiş ve şimdiyi bir anı veya bir an gibi sunan yüz portrelerinden, 90’lı yıllarda “İzler ve Gölge”e, “4. Katman”dan “Dilin Söyleyemedikleri”ne oradan da “Gölge ve Bellek”e ve “Gölge Bellek ve Ara Durumlar”a kadar geniş bir yelpazede bu anlayış doğrultusunda gerçekleştirilmiş yapıtları görmek mümkündür. Hatta geçmişin sürekli kendini şimdide aksettirmesini eserlerindeki izlerle, Toptaşı Cezaevi’nin duvarlarının izlerini buluşturur. “Beyaz Balina” heykel çalışması sanki binlerce mil uzaktaki okyanuslardan aşır gelip tarihi yapının ortasına bir göktaş gibi düşerek uzun uzak geçmiş şimdide dâhil eder. Tahtakale Hamamı’nda “Tekinsiz Oyunlar” adlı sergide “Çaresizliğin Kutsanması” adlı neon işi bu hamamın belli bir bölümünün izdüşümünü veya şimdinin gölgesini yansıtır.

Devabil Kara, zaman - nesne ilişkisi üzerine olan eğilimini son sergisi “Sis”te de devam ettiriyor. Bu kez bir belli bir zaman aralığında ve belli bir alanın yüzeyine yayılan doğa olayı olan sisle ilişkilendiriyor üretim pratiğini. Bu ilişkiyle beraber uzayda ve zamanda yer kaplayan nesnelere neden oldukları haliyle ve nitelikleriyle algılayamıyoruz? Algılamamıza etki eden nedenler nedir? Dolaysız bir şekilde nasıl duyumsarız? gibi sorular üzerinden örüyor yapıtlarını. Bunun içinde üretim pratiğine uygun ve bu sorularda karşılık bulan sisten yola çıkıyor.

Yapıtlarını katman katman oluştururken anlam sorunsalını dışarıda tutmaya çalışıyor. Tuval yüzeyinin sıfır noktasından içerlerde bir yerde olan en son katmanın sıfır noktasına kadar soyutluğu olabildiğince her alana yaymanın izlerini sürüyor. Kalıpların, ilkelerin, bilinç durumlarının görmemize engel olan varlığıyla karşı karşıya getiriyor bizi. Renk, çizgi ve boşlukla sessiz duyumsamanın özgül, en yabancı halini ve belleğin kuytu köşelerini yardıma çağırıyor dilin teninde.

Görünmezi Görünür Kılma

Ontolojik olarak bir süreliğine var olan bir doğa olayı olan sis, bakan göz için uzamın ve mekânın varlığını tehdit eder. Uzamdaki diğer varlıkların görünümünü siler, perde çeker ve onları görülmez hale getirir. Akışkanlığı, bir müddet sonra dağılıyor olması bu oluşu kesintiye uğratar. Sisin doğada bir süreliğine yarattığı bu oluş halinde olduğu gibi Devabil Kara da resmin yüzeyinde görünümünün varlığını ortadan kaldırıyor. Kapatıyor, sınırlar çiziyor ve üstünü örtüyor. Yine de derinde, görünmeyen ardında başka başka oluşlar varlığını devam ettiriyor. Böylece resmin yüzeyiyle derini arasında diyalektik bir süreç açığa çıkıyor. Fakat bir senteze ulaşmıyor. Bir yandan bu seyrelme ve gevşeme hali dışarı doğru genişlediği gibi içeriye doğru da sinmeye çalışıyor. Diğer yandan derindeki yoğunlaşmanın dalgası varlığını yüzeyde hissettirme çabasıyla hareket ediyor. Yüzeydeki seyrelme ve gevşemeyle derindeki farkına varamadığımız, göremediğimiz oluşlar, varlıklar, karşılaşmalar ve imgeler birbirlerine basınç uyguluyor. Ancak yoğunlaşmanın kendi seyri bir kuyu gibi sessiz bir şekilde sürdürdüğü ısrarla dağılıyor tuvale. Bu engellenemez karşılaşma, sürüşme, kesişme ve sınır ihlal etme hali varlıkları ve şeyleri duyumsamanın en ince teline değmeye çalışıyor.

Siyah Beyaz / Black and White
Tuval üzerine akrilik / Acrylic on canvas
110 x 120 cm, 2006

Kareli Alanda Kazı /
Excavation in the Graphed Space
Tuval üzerine akrilik ve karışık teknik /
Oil on acrylic and mixed technique
110 x 100 cm, 2005

Zamanın ruhu

Kandinsky, "Her sanat eseri, çağının çocuğu ve çoğu zaman duygularımızın kaynağıdır" diyor. Zamanın ruhunun zihinlerde, algıda ve ruhlarda nasıl yankılandığını düşünmek ve bunu herhangi bir medyumla ifade etmenin olanaklarını yaratmak bir sanatçı için zamanına tanıklık etmesi adına önemlidir. Devabil Kara, "Sis"te yer alan kimi yapıtlarında ısrarlı bir şekilde tuvali kendi sınırının dışına taşıyor. Bu perspektiften bakınca; bu yapıtlarda taşan ressamın tanık olduğu zamanın ruhu mudur? Eninde yaşamları belirsizliğe, çıkmaza ve hiçliğe sokan, üzerlerimize sinen etkisi... Ya da "Akışkan modernite"nin sürekli bir akış halinde oluşunun etkileri. Anın öneminin vurgulandığı bu zaman aralığı sürekli bir şimdi doğuruyor. Öncesiz ve sonrası bir şimdinin içinde sıkışıp kalma durumu yaratıyor. Her şeyin aktığı ve buna karşı bir göz atmadan fazla da ileriye gidemeyip şeylerle karşılaşmanın ağır yükü altında kalıyor akışkan modernitenin öznelere. Fakat şeylerle karşılaşmak, onları deneyimlemek algıda ve şuurda önemli yarılmalara, çatlakların oluşmasında büyük bir rol oynayabilir. Hiç olmadığımız kadar kendimiz olabiliriz. Gözlerde ve ruhlarda yankılanan bir karşılaşmadan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Şeylerle karşılaşma ve göz göze gelme durumunun ortadan kalktığı bu yapıtlarda çağın durumlarının varlığı üzerinden de bir okuma yapılabilir diye düşünüyorum. Devabil Kara bütün bunlara rağmen umutsuzluk ve karamsarlık gibi duygu ve bilinç durumlarından kurtulamamanın sisini dağıtmaya çalışıyor. Sanatçının mavi, kırmızı ve beyaz gibi sıklıkla kullandığı renkler bu sergide yerini yeşile bırakıyor. Monokromatik bir şekilde çoğu yapıta hâkim olan yeşille tuvalerine renk veriyor. Yeşil rengin tüm değerleri doğanın meditatif ve arındırıcı etkisine karşılık gelebiliyor. Bu rengin farklı tonlarının sağladığı etki, sisin kasvetli görünümünü ortadan kaldırmayı çaballıyor.

Sandalyenin kaideye dönüşmesi

Peki, biz izleyici olarak bunları sisin içinde duyumsamaya çalışıyoruz. Bir an için tuvalin içinden dışarıya baksak: ressam ve biz de mi sisin içindeyiz? Bu soruya birçok eserine konu olmuş ve bu sergide de kendine yer bulan sandalye ve onun imgesinden hareketle cevap arayabiliriz. Sandalyenin bir imge olarak iktidar pratiğindeki sembolik değerleri tartışılmaz. Gücü, hiyerarşiyi belirler. Bu nesne şimdiye kadarki eserlerinde tuvalde görülüyordu. Bu sergisinde yer alan bir çalışmada da tuvaldeki yerini koruyor. Fakat aynı zamanda tuvalden dışarı da taşıyor bu sergide. Bu nesnenin mekânda kendine yer bulduğuna tanık oluyoruz. Her iki durumda da bakanda irtifa kaybına neden oluyor, bakanın ayaklarını yerden kesiyor. Sandalyenin sergi alanında düşecekmiş ya da doğrulacakmış gibi görülmesi bir çocuğun emekleme döneminden adım attığı yani yatay durumdan dikeye geçtiği durumu andırıyor. Kendi varlığıyla, yükseklikle, uzamın derinliğiyle ve bir uçurumla ilk defa karşılaşmasında olduğu gibi gerilim dolu sahnenin mizansenine dönüşüyor sandalyenin buradaki varlığı.

Bu sandalye, üzerinde yer alan başsız ve kimliksiz bir heykelle düşünüldüğünde bir kaideye dönüştüğü görülüyor. Bir nesnenin kaideye dönüşmesi ne demektir? Klasik anlamda bir hacmi ve kütlesi olan kaide, hacmi ve kütlesi olan bir heykelle dayanak olur. Kaide, heykelin mekânıdır. Tarihsel, toplumsal, dinsel bir mite form vermenin aracıdır. Uzun dönem kaidesiz bir heykel düşünülmedi. 20. yüzyıla gelindiğinde bu alanda büyük bir değişimin kapıları aralandı. Artık kaidesiz heykeller yapılmaya başlandı. Böylece heykel sanatı farklı formlarda ele alındı. Heykel sanatında kaidenin ortadan kalktığı bir zaman aralığında bir sanatçı için çok önemli olan bir imge neden kaideye dönüşür? Belki de Devabil Kara bu mitten kurtulmak ve onu kendi doğasına bırakmak

Çaresizliğin Kutsanması / Glorifying the Despair
Detay / Detail
İstanbul, 2011

istiyordur. Ama sandalye yere paralel durduğu ve doğrulmamış bir kaide görünümünde olduğu için hâlâ bu mitten kurtulamadığını anlıyoruz.

Öte yandan bu nesneyi sergi alanında tam da sisli yapıtların karşısına getirerek asıl siste olanın biz olduğumuz hakikatiyle göz göze getiriyor. Heidegger'in "çerçevelemesi" burada ortadan kalkıyor sis sadece çerçevenin sınırları içinde kalmıyor yaşadığımız "hakikatten" tuvale geçiyor. Gerçeklikte deneyimlediğimiz hiçbir yüzü rüyada göremediğimiz gibi düşünceyi ne kadar berraklaştırırsak berraklaştırılalım her şeyi bir sis içinde gördüğümüz gerçeği de gün yüzüne çıkarıyor.

İşte bu noktadan sonra Devabil Kara sergideki diğer eserlerinde görünmeyenin ardındaki gerçekliği sezdirebilmek için algıda ve düşüncede gedik ve oyuklar açıyor. Sis tabakasının gözleri boğan görüntüsü boşlukla ayrılığa ve farklılığa açılıyor. Yüzeyle genişleyen, daralan, kıvrılan ve fısıldaşan durumların varlığıyla beziyor rölyefi. Boşluk gözümüzden içimize doluyor. Oluşlar tüm potansiyelleriyle bu boşluklardan sızıyor. Oyuktan bize doğru savruluyor. Tenimize çarpıyor. Gözlerimiz ve ruhumuz nefes alıyor. Böylece "Eski çok eski bir kıvrımın yeşilliğindeyiz ne iyi" diyerek buluyoruz kendimizi. Ayrıca bu uzamı kaplayan sis, çizgili neon ışıklarıyla kırılmaya çalışılıyor. Bakan gözün görünümüleri ayırt etmesini sağlamaya yardımcı oluyor.

Van Gogh'un gökyüzünün parlaklığından dolayı güney Fransa'ya gitmesindeki amacı nesnelere hakikatlerini en oldukları halleriyle görme isteği idi. Devabil Kara'nın yeşilin farklı tonlarıyla oluşturduğu sisten dolayı özsel olanı görüp algılayamadığımız için hangi "görme biçimlerinden" ve duyumsamalardan kurtulmamız gerektiğini bu atmosferle göz göze geldiğimizde sezebileceğiz.

En nihayetinde şeylerin suskunluğu ve sessizliği bir çılgınlığa dönüşebilir mi? Biz dünyaya açıldığımız, dünya da bize açıldığı yerde. Kim bilir bu atmosfer dağıldığında, örtü kalktığında, sınırlar aşındığında, göz gözü gördüğünde, mesafeler kısaldığında sıfır noktasında varlıkların teniyle ve kendi tenimiz birbiriyle karşılaşabilir. Bırakalım dünyanın teni, kendi tenimize değsin tüm yabancıllığıyla.

1 Pelin Dilara Çolak, "Husserl Fenomenolojisi ve Soyut Sanat" Yüksek Lisans Tezi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi SBE, 2016, sy. 1.

2 Maurice Merleau - Ponty, "Göz ve Tin", Ahmet Soysal (çev.), İstanbul: Metis Yayınları, 2016, sy. 25.

3 Wassily Kandinsky, "Sanatta Ruhsallık Üzerine", Gülin Ekinci (çev.), İstanbul: Altıkırkbeş Yayın, 2015, sy.27.

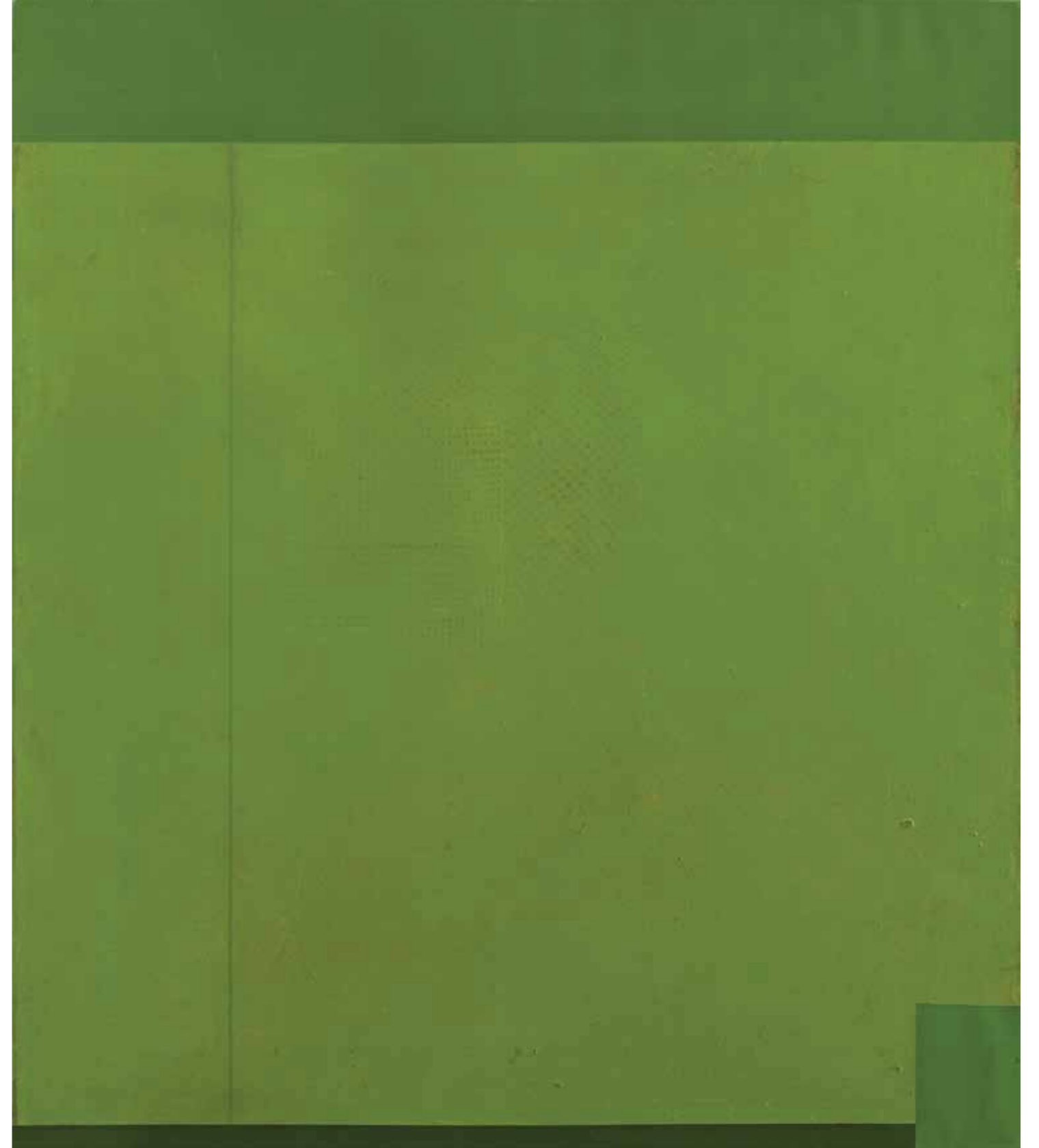
4 Azad Ziya Eren, "Yitik Baykuş", İstanbul: Noktürn Yayınları, 2012, sy. 16.

Sis / Fog, 2018

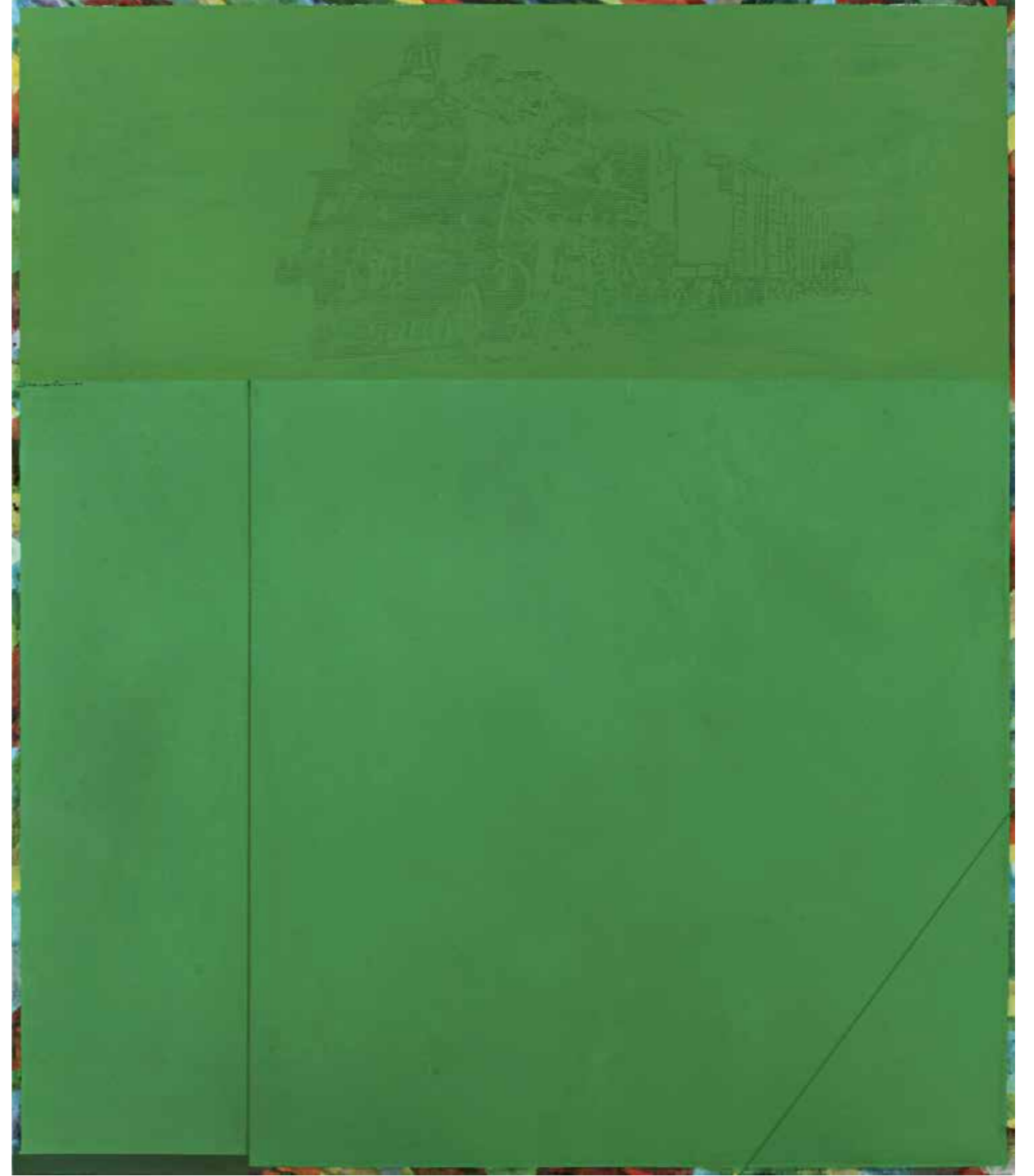
Askıda / On the Hang
Tuval üzerine yağlıboya ve akrilik / Oil and acrylic on canvas
160x140 cm, 2018

Suskun Direniş / Silent Resistance
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
160x140 cm, 2018

Boşluk Huzursuzluğu / Impatience of Absence
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
160 x 140 cm, 2018

Bekleyiş / Expectancy
Tuval üzerine akrilik / Acrylic on canvas
200 x 170 cm, 2018

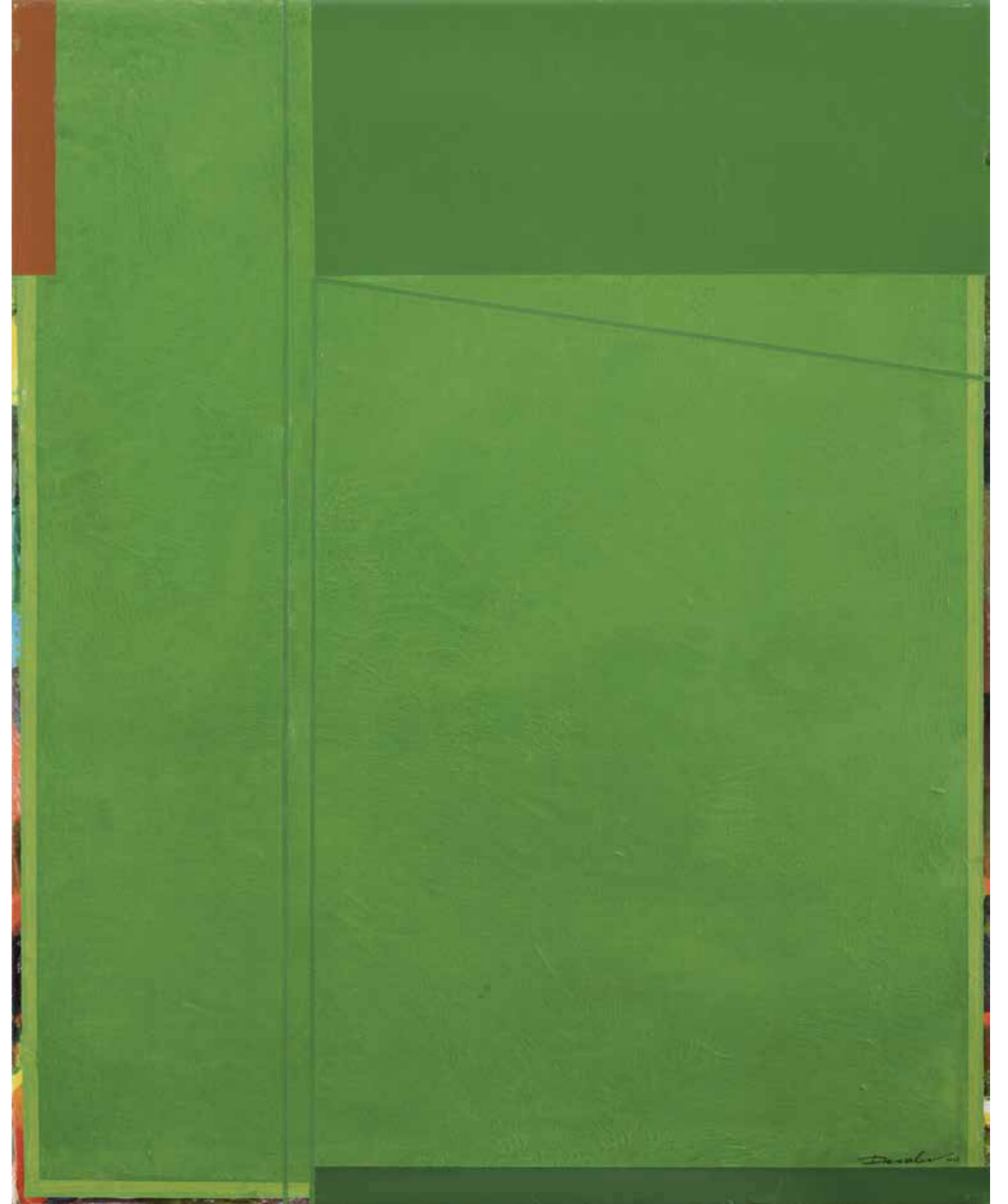
Kopuş / Break off
Tuval üzerine yağlıboya ve akrilik / Oil and acrylic on canvas
160 x 140 cm, 2018

Köşe Açığı / Corner Angle
Tuval üzerine akrilik ve yağlıboya / Oil and acrylic on canvas
160 x 140 cm, 2018

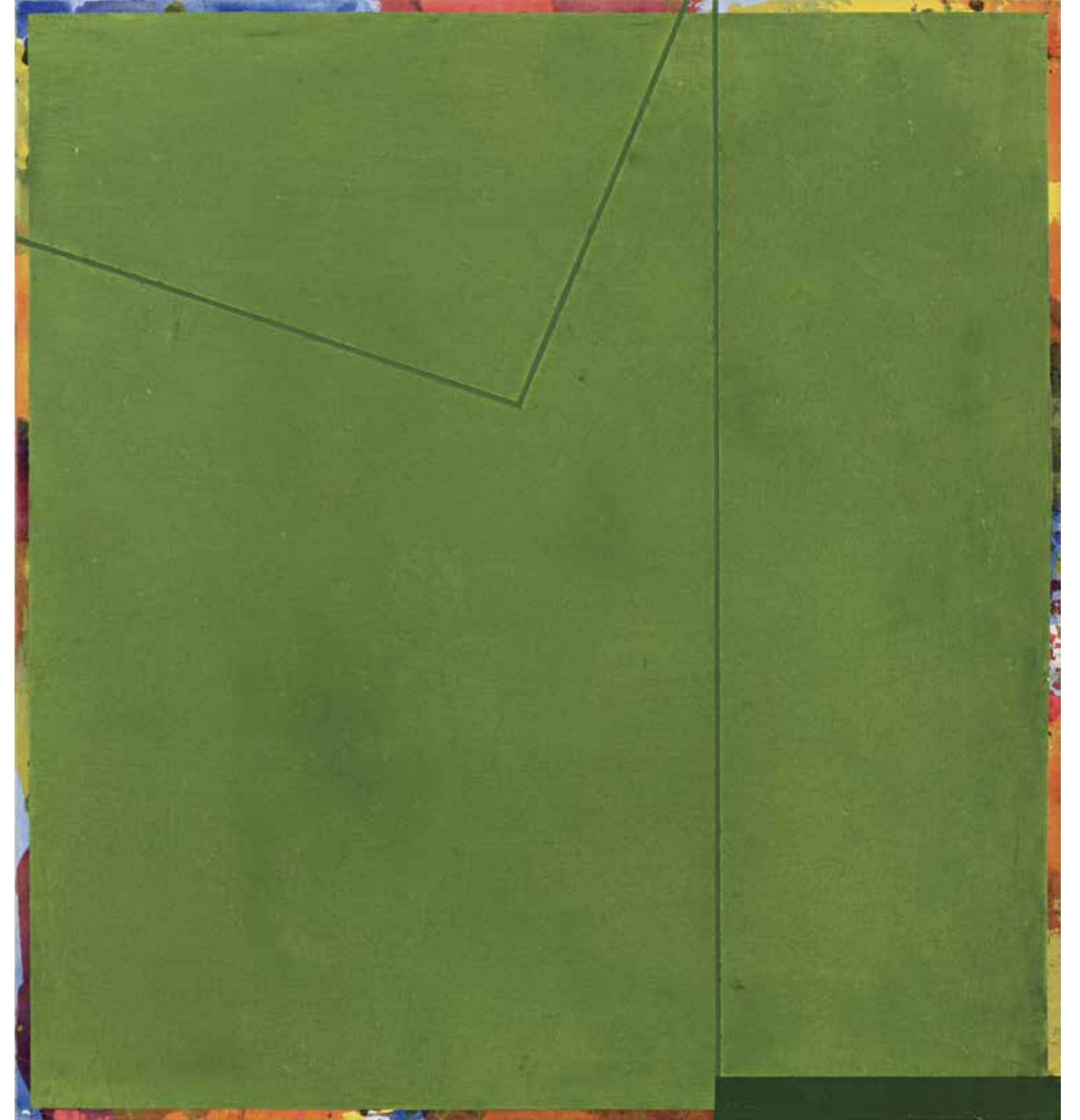
Yeşil Bölge / Green Area
Tuval üzerine akrilik / Acrylic on canvas
90 x 60 cm, 2018

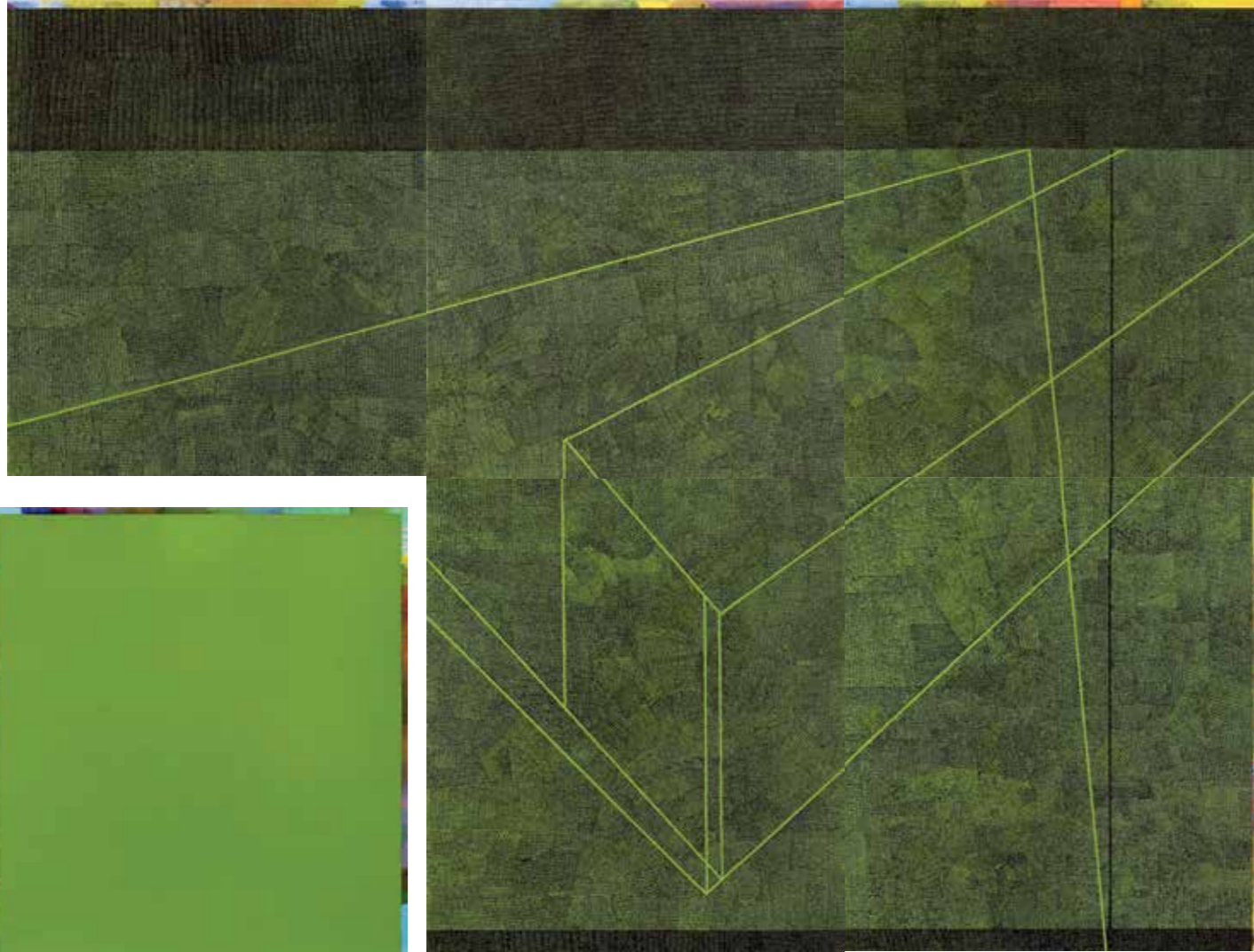
Birinci Bölge / First Area
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
110 x 90 cm, 2018

Ufuk Çizgisi / Skyline
Tuval üzerine yağlıboya ve akrilik / Oil and acrylic on canvas
200 x 170 cm, 2018

Alan Açısı / Angle of View
Tuval üzerine yağlıboya / Oil on canvas
70 x 60 cm, 2018

Ayrık Alan / Split Field
Tuval Üzerine Akrilik ve Akrilik Kalem / Acrylic and acrylic pen on canvas
240 x 210 cm, 2018

Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

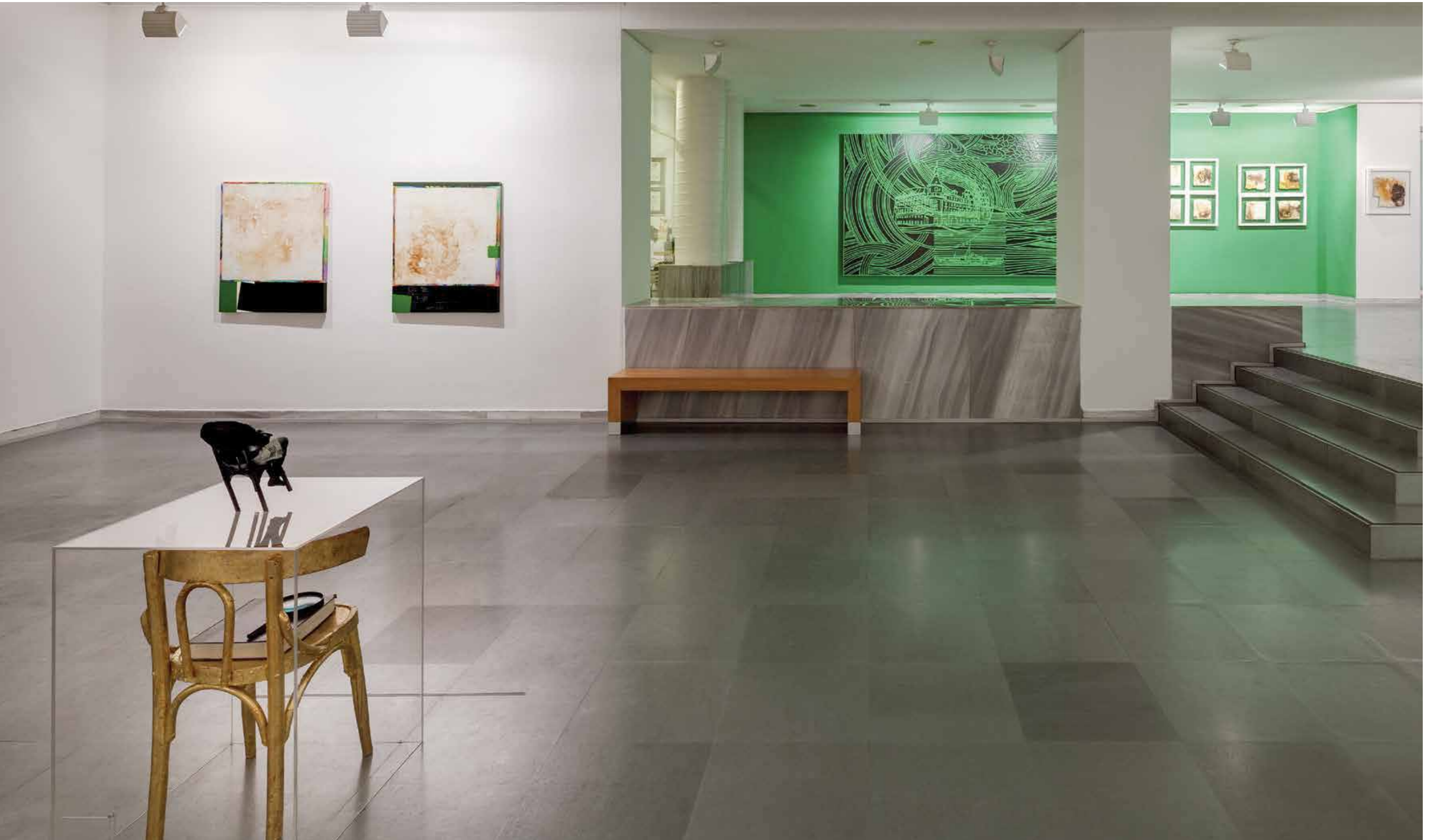
Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

Ayrık Alan / Split Field
Detay / Detail

Yabancı / Stranger
Tuval üzerine akrilik ve el yapımı kağıt / Acrylic and papier maché on canvas
110 x 90 cm, 2018

Sis / Fog, 2018

Dilin Söyleyemedikleri / The Incommunicables
PG Art Gallery, 2010

The Mystery of Fog: A Silent Perception

Archaeology operates downwards, digging into the soil – hence the surface being ground zero. This is where we start, and our point of departure. Any subsequent activity would be now termed as a “descent”. But then where exactly do we descend to? We descend into the primary conditions of our existence, beliefs, knowledge, and daily lives. The value of any such effort resides in the understanding and appreciation of our present condition(s). Temporal and spatial measurability is the key into this understanding and appreciation. Problems such as proximity and depth between objects are then resolved by our mind. The receiver re-organizes the eternity of an image. Similarly, archaeology dates human artefacts chronologically (another human construction) and categorically sorts them.

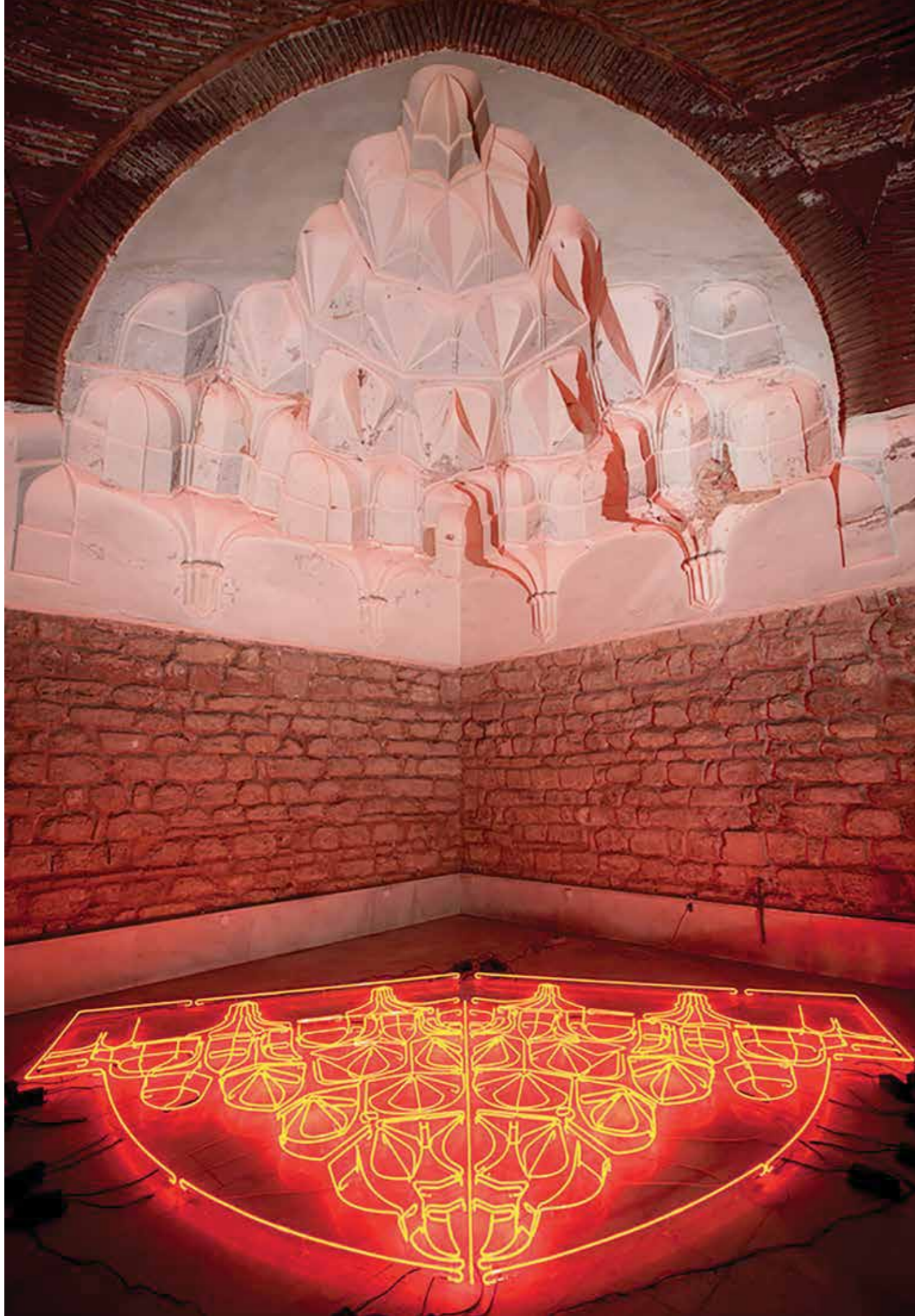
One can propose a few reasons why the painter Devabil Kara adopts a scientific method as his subject in many of his artworks, as if he is an archaeologist. One good reason lies in the ability to reveal all possible historical moments of a single place in its entirety. Rather than displaying artefacts in their singularity, it is the desire to present their modes and changes on a much longer term. The possibilities that Devabil Kara offered in his exhibition titled “The Fourth Stratum”, as one might remember, provide us not only a long and distant past but also a platform where we form a contact with a fossil in the present. The proof of a past existence now also proves the presence of a viewer.

Human memory, individually speaking, is limited to one’s own experiences. Imagined as the common memory of the complete humanity, the soil naturally possesses vast borders. “Kareli Alanda Kazı” (The Excavation in a Square) presents one such example where Devabil Kara deals with his own share in this collective memory and re-presents it to the public. Subdividing a large excavation unit into squares of regular sizes, this archaeological method designates each small area individually. The objective here is not only to relate a single piece to a larger whole, but also to determine the position of an artefact within multiple strata. Developed in the present time, this method applies to all temporal moments in history.

Traces of the Past, Shadows of the Present

At this point Devabil Kara stops referring to archaeology and its methods. He is neither interested in assigning a meaning to the past and nor does he dwell on its contribution to the present. Cultural, political, sociological and social implications of the past and its artefacts are ignored. A meaning, after all, does not depend on the act of production. The painter follows the traces and shadows of objects within their intricate relation in time and space. The traces of the past are revealed again under the shadows of the present. A residue of time covers all objects. Dust reigns. The relation between the object and the perpetual change/motion echoes in the dis-

*“Painters see more in shadows and protrusions than we ever do!”
-Cicero*

Çaresizliğin Kutsanması / Glorifying the Despair
Neon, Tahtakale Hamamı / Tahtakale Bath, Istanbul
600 x 400 cm, 2011

"What I am trying to translate to you is more mysterious; it is entwined in the very roots of being, in the impalpable source of sensations."

(J. Gasquet, Cézanne, dedication)

tant corners of our memory. In short, the painter is after the memory of the object. In his approach to objects, Devabil Kara is closer to the Bergsonian perception of time. The past constantly lurks in every motion and mode of the present throughout his works and exhibitions. In his early works depicting the past and the present just like a memory or a single moment in the form of portraits; his 1990 exhibitions titled "İzler ve Gölgeler" (Traces and Shadows), "4. Katman" (The Fourth Stratum), "Dilin Söyleyemedikleri" (The Incommunicables); and later exhibitions titled "Gölge ve Bellek" (The Shadow and the Memory) and "Gölge Bellek ve Ara Durumlar" (The Ghost Memory and Transitions) – they all bear the traces of the abovementioned understanding. He even relates the echoes of the past in the present time to the traces on the walls of Toptaşı Prison. His sculpture "White Whale" seems like a meteorite fallen onto a historical building after covering great distances from a thousand-miles-away ocean, thus bringing a long and distant past into the present. In the exhibition titled "Uncanny Games" (held in Tahtakale Bath), the neon work "Çaresizliğin Kutsanması" (Glorifying the Despair) presents a partial projection of the bath or the shadow of its present.

The exhibition titled "Sis" (Fog) is a continuation of Devabil Kara's interest in the relation between time and object. This time his works deal with a natural phenomenon that covers a certain space during a certain time interval: fog. Why can't we properly perceive the objects that occupy a place in time and space under this condition? What are the factors that affect our perception? How do we perceive something indirectly? These are the type of questions that surround his works. Fog emerges here as a departure point since it perfectly fits into his own art practices and further elaborates on the above questions.

Building up various strata in his works, the painter tends to ignore the problem of meaning. From ground zero of the canvas into the same point of the deepest stratum, his primary approach is purely abstract. He makes us encounter patterns, principles, levels of consciousness that stand as obstacles to our vision. The colours, lines and spaces that he employs create a language that invites the most authentic and intact mode of perception along with the remote corners of our memory.

Referring to the Invisible

Ontologically speaking, fog is a natural phenomenon that exists for a limited period of time, and in the eyes of a viewer it is a threat to the very existence of space. It erases the appearance of other beings in the space, its curtain makes them invisible. Its liquidity and subsequent dissolution disrupt this condition as well. Just like the condition that fog creates in the nature, Devabil Kara abolishes the existence of appearances on the surface of a painting. He encloses, frames and covers them. Various conditions, however, sustain their existence somewhere deeper, behind the invisible. Between the surface of the painting and its depths, then, a dialectic relationship emerges – with no synthesis. This condition of dilution and loosening not only stretches to the outside world but it also permeates inwards. The condensation in the depths, on the other hand, still hits the surface with its waves. Those conditions, beings, encounters and images that we cannot access or see within the depths apply great pressures to each other following that dilution and loosening in the surface. This condensation gradually spreads onto the surface as it silently insists like a well. The inevitable condition of encounters, conflicts and violations invites a subtle perception of beings and things.

Zeitgeist

Kandinsky says, "Every work of art is a child of its time, while often it is the parent of our emotions". Contemplating on how a zeitgeist affects minds, perceptions and

Naturmort
Tual üzerine karışık teknik /
Mixed technique on canvas
140 x 130 x 30 cm, 2008

A4-peki bu durumda İblis kim? /
Who is the evil then?
29 x 21 cm, Kağıt, Beton, Neon /
Paper, concrete, neon

İzlenim II / Impression II
4. Katman Serisinden /
The Fourth Stratum Series

spirits, and then attempting to express this through a medium, an artist assumes the critical role of witnessing his/her own time. The paintings in Devabil Kara's new exhibition "Sis" (Fog) outstretch from the regular borders of the canvas. Is it then this zeitgeist that surrounds the artist and which we now see overflowing? Are they the factors that trigger uncertainties, lead to dead-ends and engender nothingness – which eventually affect us... Or the influences of the condition of a constant liquidity in the "liquid modernity"... Glorifying the present moment, this era constantly re-creates a present. And this leads to a condition of being stuck in a present that does not have a beginning or an end. Subjects of the liquid modernity are overwhelmed by an extreme liquidity and a lack of real encounters that refer to something more than a simple glance. Encounters and experiences, on the other hand, can potentially play a great role in the emergence of critical ruptures and fractures in the mind and consciousness. Here one might explore his/her true self. Following an encounter that visually strikes one and spiritually echoes, all will change. Artworks that abolish physical encounters and direct eye contact invite viewers to revisit the conditions of the zeitgeist. Yet Devabil Kara aims to clear the fog that emerges from the inability to defeat the conditions of hopelessness and pessimism. His regular colours of blue, red and white are now replaced by a consistent green. This monochromatic position dominates his paintings in the exhibition. Green here suggests the meditative and purifying aspects of the nature. Shades of green aim to cancel the gloom implied by fog.

A Chair's Transformation into a Pedestal

This is what we try to sense as viewers in the fog. Imagine for a second being on the canvas and looking outside – are we (including the painter) inside the fog as well? The chair and its image, a common theme in the artist's works, can help us answer this question. A chair's image representing power is of course undeniable. It symbolizes authority and hierarchy. Until today, this object was present in his works – on the canvas. One work in the exhibition depicts it again. Yet it also exists now outside of the canvas. This object at present occupies a physical space in the hall. Both cases makes the viewer lose altitude. The shaky position of the chair in the exhibition hall reminds one of a toddler taking its very first steps – the transition from a horizontal to a vertical position. The presence of a chair here stages a scene of immense tension in which one encounters his/her own existence, a height, a depth in space, and an abyss.

Combined with a sculpture that has no head or identity, the chair transforms into a pedestal. But then what does it mean if an object transforms into a pedestal? In classical terms, a pedestal supports a sculpture – they both occupy a space and are composed of a mass. A pedestal offers a space to a sculpture. It is a medium that forms a historical, social and religious myth. There used to be no sculpture without a pedestal. The 20th century introduced a radical change in this area. Sculptures with no pedestal were created. Then emerged new forms in the art of sculpture. Why does a key image for an artist now transforms into a pedestal in an age in which pedestals are removed from the art of sculpture? Perhaps Devabil Kara aims to overcome this myth and free it from its own bonds. Since the chair currently lies on the surface and presents itself as an unerect pedestal, however, one can assume that the myth still prevails.

Placing this object right in front of the works marked by fog, he makes us encounter the fact that it is actually us who are in the fog. Here Heidegger's "Gestell" disappears. Freeing itself from the borders of a frame, fog permeates to the canvas from the "reality". Since we cannot dream a face that we did not see in reality, one realizes all that we see appears under a fog, no matter how subtly we try to crystallize our thoughts.

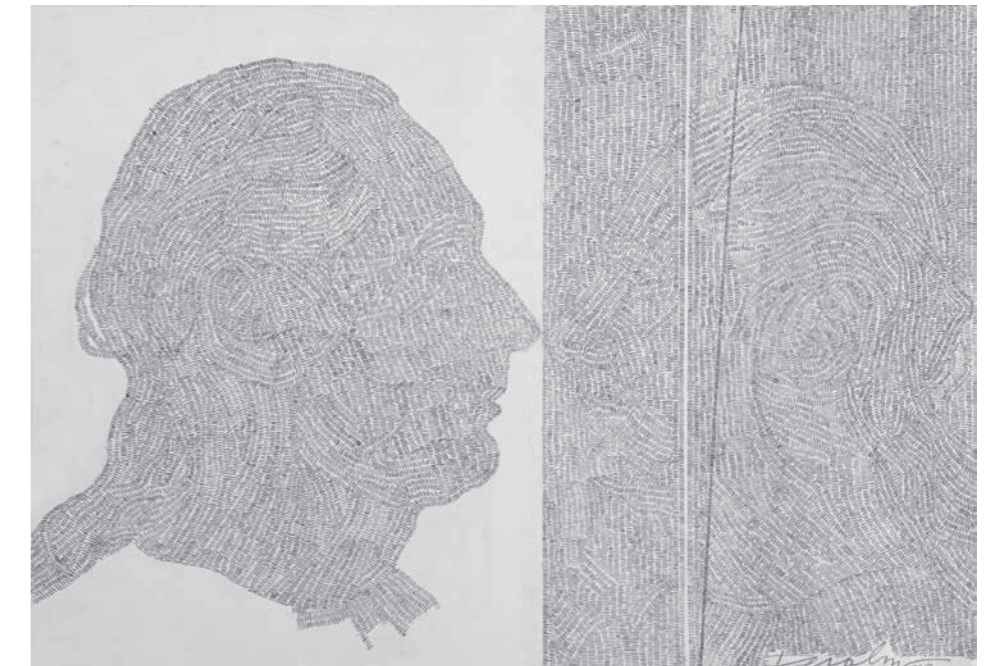

Dilin Söyleyemedikleri / The Incommunicables
Vailde-i Atik Külliyesi, 2009

With the aim of suggesting the realities behind the invisible, Devabil Kara creates holes and voids in the other works in his exhibition. The image of a heavy fog engenders a disparity and distinction when combined with space. The relief is adorned with modes that expand, shrink, curve and whisper. The void infiltrates into us. Different forms and conditions overflow from these spaces in their full force. They rapidly reach out to us, crashing onto our skin – and we breath, visually and spiritually. “An old, an ancient green surrounds us on this meander.” On the other hand, neon lights try to dissolve the same fog that permeates that space. They suspend in the air visually aiding the eyes that try to distinguish objects.

Following a bright sky, Van Gogh went to southern France to see objects in their pure realities. Unable to perceive the essence in the exhibition due to the fog Devabil Kara creates with shades of green, we are to realize which “ways of seeing” and perceptions that we need to overcome.

Finally, one wonders if the muteness and silence of things can transform into a scream. Especially when we open up to the world and it opens up to us... When the fog dissolves, the cover is removed, borders are abolished, a mutual understanding is achieved and distances vanish, we can actually encounter beings physically – who knows? Let the world’s wilderness come into direct contact with us.

Otoportre / Auto portrait
Tuval üzerine yağlıboya ve akrilik / Oil and acrylic on canvas
160 x 140 cm, 2018

Sis / Fog, 2018

Sis / Fog, 2018

Saklı Figür II / Hidden Figure II
Tuval üzerine akrilik, selüloz ve doğal pigment /
Acrylic on canvas, cellulose and natural pigment
80 x 70 cm, 2018

Sarmal Düşüş / Spiral Fall
Tuval üzerine akrilik, selüloz ve doğal pigment /
Acrylic on canvas, cellulose and natural pigment
200 x 170 cm, 2018

Karşıt Açık / Opposite Angle
Tuval üzerine akrilik ve selüloz / Acrylic on canvas and cellulose
110 x 90 cm, 2018

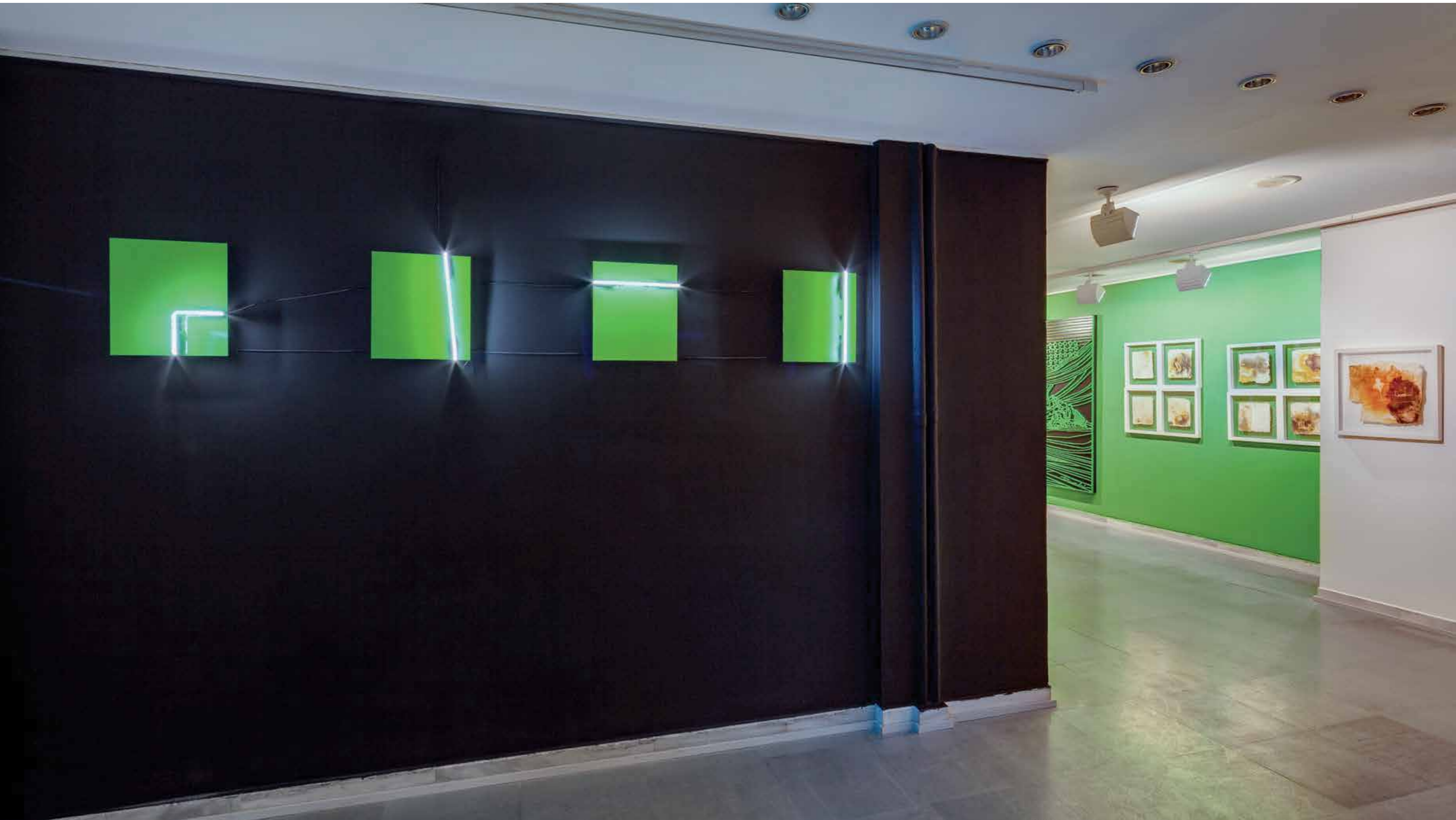
Düşme Ekseni / Axis of Fall
Tuval üzerine akrilik ve selüloz / Acrylic on canvas and cellulose
110 x 90 cm, 2018

İzdüşüm / Projection
Tuval üzerine akrilik ve doğal pigment /
Acrylic and natural pigment on canvas
160 x 140 cm, 2018

Yeşil Oyun Alanı / Green Area of Game
Tuval üzerine akrilik, selüloz ve doğal pigment /
Acrylic on canvas, cellulose and natural pigment
80 x 70 cm, 2018

Ağır / Heavy
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment /
Rust and natural pigment on handmade paper
28 x 26 cm, 2018

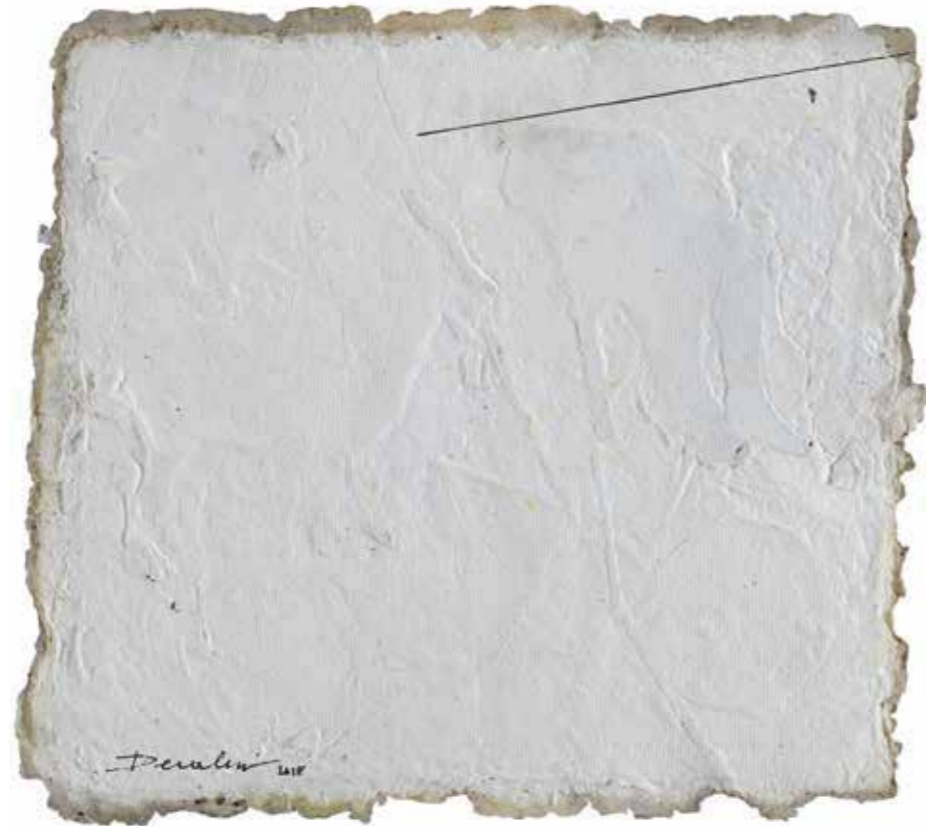
İşgal / Occupation
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment /
Rust and natural pigment on handmade paper
41 x 40 cm, 2018

Sessiz / Silent
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment /
Rust and natural pigment on handmade paper
28 x 26 cm, 2018

Mekansız / Placeless
Elyapımı kağıt / Handmade paper
28 x 26 cm, 2018

Düş / Dream
Elyapımı kağıt / Handmade paper
28 x 26 cm, 2018

İşgal II / Occupation II
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment / Rust and natural pigment on handmade paper
41 x 40 cm, 2018

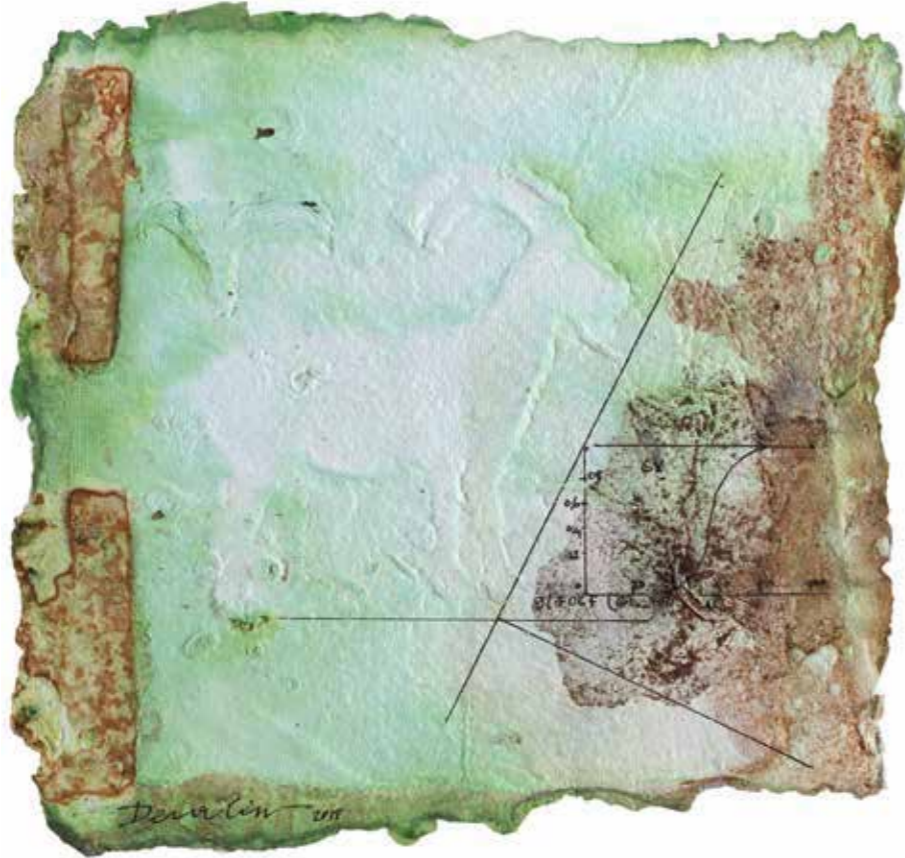
Çıkamaz Alan / Dead-end Area
Elyapımı kağıt üzerine doğal pigment /
Natural pigment on handmade paper
28 x 26 cm, 2018

İkili Söylem / Dual Discourse
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment / Rust and natural pigment on handmade paper
28 x 23 cm, 2018

Sükunetin Çığlığı / Scream of Tranquility
El yapımı kağıt üzerine doğal pigment ve mum /
Natural pigment and wax on handmade paper
140 x 130 cm, 2018

Tutsak / Capture
El yapımı kağıt üzerine rust ve doğal pigment /
Rust and natural pigment on handmade paper
28 x 26 cm, 2018

Diyalog / Dialogue
Elyapımı kağıt üzerine rust / Rust on handmade paper
28 x 26 cm, 2018

Biyografi / Biography

- 1962 Erzurum'da doğdu / *Born in Erzurum*
1986 Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nü bitirdi.
Graduated from the Fine Arts Academy of Marmara University.
1993 Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Sanatta Yeterlik
tezini verdi. / *Completed his phd degree in the same university.*

Halen Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalışmaktadır / *He joined the teaching staff of Marmara University, Fine Arts Faculty Visual arts department following his graduation.*

Seçilmiş Kişisel Sergiler / Selected Personal Exhibitions

- 1990 Vakko Sanat Galerisi / *Art Gallery, İstanbul*
1992 Vakko Sanat Galerisi / *Art Gallery İstanbul*
1993 Vakko Sanat Galerisi / *Art Gallery Ankara*
1998 Trace and Shadows, Parish Gallery, Georgetown, Washington, DC
2004 Galeri Siyah Beyaz , Ankara
2006 Dördüncü Katman / *The Fourth Stratum, PG Art Gallery, İstanbul*
2009 Dilin Söyleyemedikleri / *The Incommunicables, Valide Atik Külliyesi, PG Art Gallery, Bebek*
2011 Dilin söyleyemedikleri / *The Incommunicables, Istituto Portoghese di Sant' Antonio in Roma / Rome*
2016 Gölge Bellek / *The Ghost Memory, Tem Sanat Galerisi / Art Gallery, İstanbul*

Seçilmiş Karma Sergiler / Selected Mixed Exhibitions

- 1986 Günümüz Sanatçıları 7. İstanbul Sergisi / *7th Contemporary Artists İstanbul Exhibition, Hareket Köşkü, İstanbul Resim Heykel Müzesi , İstanbul*
1987 Günümüz Sanatçıları 8. İstanbul Sergisi / *8th Contemporary Artists İstanbul Exhibition, Hareket Köşkü, İstanbul Resim Heykel Müzesi , İstanbul*
1990 Çağdaş Türk Resim Sergisi / *Contemporary Turkish Painting Exhibition, Ramko Sanat Galerisi / Art Gallery, İstanbul*
1993 Uluslararası 2.Kochi Baskı Trienali / *2nd Kochi International Triennial Exhibition of Prints, Kochi, Japonya / Japan*
Uluslararası 1. Maastricht Grafik Bienali, Hollanda / *1st Maastricht International Print Biennial, Maastricht, The Netherlands*
1996 Öteki, Habitat II, Antrepo, İstanbul
2001 Başlangıçtan Bugüne Türkiye'de Gravür, Karşı Sanat Çalışmaları, İstanbul
2004 Bizden ve Onlardan 17 / *Us and Them 17, Tem Sanat Galerisi / Tem Art Gallery, İstanbul*
2006 Hacettepe Sanat Müzesi Koleksiyon Sergisi / *Art Museum Collection Exhibition, Ankara*
2007 Bir Önerme Yedi Öneri, PG Art Gallery, İstanbul
2010 Huma Kabakçı Art Collection, Osthaus Museum, Hagen, Almanya / *Germany*